

[Pelle Voigt]

23. marts i år af major Jens Jørgen Graabæk fra forsvarsstaben, hvor Graabæk siger:

»Knud Damgaard har f.eks. udtalt, at »et fly kan indhente flere oplysninger om en modstander på 1 time, end 5 u-både kan klare på et døgn.« Det er jo rigtigt!«

Det er kun ét eksempel af mange på, at der faktisk fra sagkundskabens side er en stærk opbakning bag det socialdemokratiske synspunkt, at man ikke skal anskaffe disse u-både.

Jeg kunne egentlig godt i en tid, hvor vi drøfter offensive strategier, offensive våben og alternative våben og den slags – noget, som både hr. Stinus og hr. Albrechtsen var inde på – tænke mig at fremdrage et argument for u-bådene, som jeg synes er aldeles bekymrende, og som har været fremdraget i den offentlige debat, der faktisk foregår – også med deltagelse af højtstående officerer fra forsvaret – uanset at man ikke bryder sig om, at der skal foregå en offentlig debat, og slet ikke, at der skal foregå en debat om disse ting i folketinget. Det er fra det indlæg, som chefen for den danske u-bådseskadre, kommandørkaptajn P. B. Nielsen, havde i dagbladet Aktuelt den 9. marts 1984 under overskriften: »Damgaards lave niveau«, hvor kommandørkaptajnen ud over at fremkomme med en række andre bemærkninger slutter sit forsvar for indkøbet af danske u-både på følgende måde:

»Det velkendte udsagn »angreb er det bedste forsvar« burde Knud Damgaard tænke noget nærmere over.

Dansk forsvar må bibeholde nogle offensive våben, således at vi ikke er tvunget til at kæmpe på fjendens initiativ og vilkår. Jo bedre vi er i stand til at bekæmpe fjenden uden for vort eget landterritorium, f.eks. i Østersøen, jo mere vil landet og befolkningen blive skånet!«

Dette er altså u-bådseskadrens argumenter for u-bådene på linje med argumenter, som er blevet fremført i søofficerernes blad, hvor man omtaler u-bådene som nutidens linjeskib, der er i stand til at føre et stærkt frem-skudt forsvar, men altså her ifølge kommandørkaptajn P. B. Nielsen efter princippet »et angreb er det bedste forsvar«.

Det synes jeg er et ganske interessant politisk aspekt, som vi altså ikke har føjet til sagen i første omgang, men som føres i marken af forsvaret. Jeg vil spørge, om det har sam-

menhæng med en meddelelse, som Ritzaus Bureau udsendte i weekenden, og som er optrykt bl.a. i Jydske Tidende fra den 7. april 1984. Her står nemlig under overskriften »Søværnene i NATO drøfter en ny »slåførst-strategi«« bl.a. følgende:

»I henhold til de eksisterende regler må NATOs skibe kun besvare angreb. Men da krigsskibe kan ødelægges på meget lang afstand med moderne raketter, er der i militære kredse frygt for, at NATO-enheder i visse situationer kan være i en uacceptabel sårbar situation.

Chefen for Atlanterhavskommandoen, den amerikanske admiral Wesley McDonald, har bedt NATOs militærkomité drøfte en revision, så der åbnes mulighed for, at NATO-enheder skal kunne iværksætte forebyggende angreb, hvis de føler sig truet.«

Det passer jo ganske forbløffende med de betragtninger, som kommandørkaptajnen, chefen for den danske u-bådseskadre, fremfører som et argument for at indkøbe disse tre u-både. Jeg synes, at det stiller sagen i et ganske alvorligt lys, og jeg vil egentlig gerne høre, om man i det danske forsvar med forsvarsministerens vidende har drøftet denne henvendelse fra admiral McDonald, som altså øjensynlig handler om en speciel strategi på søværnsområdet, hvor man opererer ikke alene med fremskudte våben, men altså nu også direkte med en offensiv strategi efter devisen, at et angreb er det bedste forsvar.

Ellers er der det at sige til det, som det også påpeges i major Graabæks tidligere nævnte artikel, at årsagen til, at man vil ofre disse milliarder af kroner på u-både i det danske søværn, simpelt hen synes at være, at en særlig interessegruppe klynger sig til et forældet våbensystem, et våbensystem, som på grund af den teknologiske udvikling og de springssystemer, som nu er under udvikling, simpelt hen er på vej ud.

I virkeligheden kunne man vel forestille sig en argumentation fuldstændig som denne om zeppelinere og zeppelinervåbnenes uforlignelighed ganske kort tid før »Hindenburgs« brand, hvis der havde eksisteret en tilsvarende stærk pressionsgruppe inden for det danske forsvar, som for enhver pris ville holde liv i denne antikverede våbenform.

Jeg må sige, at jeg egentlig først og fremmest synes, det kunne være interessant at få forsvarsministerens kommentar til disse pla-